

ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΛΑΔΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Η ελιά από τα αρχαιότατα χρόνια συμπορεύεται με τον άνθρωπο των Μεσογειακών χωρών και στάθηκε πάντοτε αρωγός στον αγώνα της ζωής και της προόδου του. Αναδείχθηκε ως το σπουδαιότερο καλλιεργούμενο δένδρο και συνδέθηκε άρρηκτα με την ιστορία και τον πολιτισμό των μεσογειακών λαών. Το ελαιόδεντρο, ιδιαίτερα ανθεκτικό και αιωνόβιο, χωρίς να απαιτεί μεγάλη φροντίδα από τον καλλιεργητή του, είναι τόσο «πλουσιόδωρον» ώστε να θεωρείται θεϊκή ευεργεσία η πρώτη εμφάνισή του στην Αθήνα, το λίκνο του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού.

Με τις παραλλαγές του μύθου και της ιστορίας για την προέλευση και καταγωγή της, η ελιά η αείφυλλος, θεωρείται δέντρο ιερό, σύμβολο σοφίας, ειρήνης αφθονίας, ελπίδας, δόξας και θριάμβου. Έθρεφε τον φτωχό γεωργό σε χρόνια δύστυχα και έδινε υλική δύναμη στον ελαιοπαραγωγό κτηματία και τον έμπορο, συμβάλλοντας ταυτόχρονα στην οικονομική ανάπτυξη και την πολιτισμική πρόοδο της κοινωνίας. Χρησίμευε ως φάρμακο κατά των ασθενειών και των τραυμάτων και συμμετείχε ακατάπαυτα στη λατρεία του Θεού, καίγοντας εντός των ιερών το λάδι της, την αρχέγονη πηγή φωτός. Καλλώπιζε τα σφριγηλά κορμιά των αθλητών και τα καλλίγραμμα των γυναικών, στεφάνωνε της νικητές των Πανελλήνιων και Ολυμπιακών αγώνων, έδειχνε πάντοτε το δρόμο της ειρήνης και της συναδέλφωσης των λαών.

Αυτό λοιπόν το δέντρο που θέλγεται από τη θάλασσα και τον ήλιο της Μεσογείου, που μεγαλώνει ακόμα και σε άγονα και πετρώδη εδάφη, που αντέχει στον καύσωνα του θέρους και την παρατεταμένη ανομβρία, που στέκεται αλύγιστο σε ανεμοδαρμένους τόπους και ανυψώνει δεητικά στον Δημιουργό τα θαλερά κλαδιά του, συντρόφεψε και τους προγόνους μας άλλοτε σε ειρηνικά και άλλοτε σε πολυτάραχα χρόνια της πατρίδας μας. Αγαπήθηκε υπερβολικά από τους απλούς και ταπεινούς καλλιεργητές του, υμνήθηκε από τους ποιητές και τους λοιπούς θεράποντες της τέχνης, ταυτίστηκε με την παράδοση και τον πολιτισμό τους ...

Νικόλαος Ι. Κουφός
Σπάρτη, φθινόπωρο του 2017